

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **L. P.**
bytem X
zastoupena JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem
sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5

proti

žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 864/28, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 25. 8. 2022,
č. j. 2022/084731/CNB/110,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí bankovní rady žalované, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2022, č. j. 2022/50697/570 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 157 odst. 1 písm. e) zákona č. 257/2016 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), kterého se měl dopustit tím, že bez příslušného oprávnění v období od 27. 3. 2018 do 6.3. 2020 poskytl prostřednictvím společnosti Lucrum Credit Czech s.r.o. 175 spotřebitelům poskytnuto 182 spotřebitelských úvěrů v celkovém objemu 1 848 860 Kč po odečtení odměn, provizí nebo poplatků za zpracování žádostí, když žalobkyni za zprostředkování náležela odměna/provize za zprostředkování žádostí od společnosti Lucrum Credit Czech s.r.o., čímž porušil žalobce § 7 zákona o spotřebitelském úvěru. Za spáchání přestupku podle § 157 odst. 1 písm. d) byla žalobci uložena pokuta § 157 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebitelském úvěru ve výši 100 000 Kč a povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Prvostupňové rozhodnutí je postaveno na skutkovém zjištění, že správní orgán v průběhu šetření společnosti Lucrum Credit Czech s.r.o. (dále jen „Lucrum“) zjistil, že s ní žalobce spolupracuje a že tato společnost nabízela v období od 27.12.2018 do 23.9.2020 poskytnutí úvěrů prostřednictvím platformy p2p umístěné na <https://www.skyloan.cz/lcsi/>. Na webových stránkách byla jednak nabídka úvěru pro spotřebitele a dále nabídka financování těchto úvěrů prostřednictvím investorů. Správní orgán zjistil, že
3. Správní orgán dále z webových stránek společnosti Lucrum zjistil, že úvěry spotřebitelům byly nabízeny ve výši od 5 000 Kč do 250 000 Kč na dobu od 1 měsíce do 60 měsíců. Žadatel o spotřebitelský úvěr si nejdříve v kalkulatoru úvěru na webových stránkách zvolil výši a dobu splácení úvěru. V dalším kroku vyplnil základní údaje o sobě a po stisknutí tlačítka „přejít dále“ se dostal do dalšího kroku. V tomto kroku byl povinen nahrát kopii občanského průkazu a výpis z bankovního účtu za posledních 30 dní, kde zaškrtnul souhlas ve znění: „Zaškrtnutím tohoto políčka a kliknutím na tlačítko „Odeslat“ udělujete společnosti Lucrum souhlas se zpracováním osobních údajů ve vztahu k databázím a za účelem přezkoumání Vaší úvěruschopnosti a dále udělujete souhlas se správou zpracováním a uchováním svých osobních údajů společností Lucrum. Přesné podmínky zpracování osobních údajů a poučení o Vašich právech jsou obsaženy v dokumentech Ochrana osobních údajů a Obchodní podmínky. Zaškrtnutím tohoto políčka a kliknutím na tlačítko „Odeslat“ dále prohlašujete, že rozumíte ustanovením dokumentů Obchodní podmínky, Ochrana osobních údajů, reklamační řád a Sazebník a současně vyjadřujete svůj souhlas se zněním těchto dokumentů.“
4. Na základě výše uvedeného správní orgán pojal podezření, že společnost Lucrum prostřednictvím svých webových stránek v období od 27. 12. 2017 do 23. 9. 2020 dlouhodobě a setrvale nabízela zprostředkování spotřebitelského úvěru, a to bez oprávnění poskytovat nebo zprostředkovávat spotřebitelský úvěr dle zákona o spotřebitelském úvěru.
5. Společnost Lucrum po obdržení žádosti od žadatele o úvěr (dále jen „vydlužitel“) žádost posuzovala, a to i z pohledu posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. V případě, že spotřebitel jako „vydlužitel“ vyhověl všem požadavkům, společnost elektronickou cestou vyzvala všechny investory (zapůjčitele) zapsané na seznamu potenciálních zapůjčitelů k podání závazného návrhu p2p zápůjčky, a tedy návrhu smlouvy, který obsahoval výši jistiny, dobu splácení p2p zápůjčky, výši úroku a výši smluvního úroku z prodlení. Společnost v informaci, ve které vyzvala potenciální zapůjčitele k podání závazného návrhu, uváděla informace o potenciálním vydlužiteli v následujícím rozsahu: věk, pohlaví, místo trvalého pobytu, součet měsíčních příjmů, součet měsíčních výdajů, informaci o požadované výši jistiny potenciálním vydlužitelem a o požadované době splatnosti. Dále byly potenciálním zapůjčitelům sděleny informace, zda vydlužitel má záznam v evidenci exekucí nebo insolvenčním rejstříku. Potenciální zapůjčitel měl lhůtu 48 hodin na doručení závazného návrhu rámce p2p zápůjčky na k tomu určenou zvláštní elektronickou adresu společnosti. Po obdržení závazného návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

od zapůjčitele, který obsahoval výši jistiny, výši úroku a dobu splácení p2p zápůjčky, byly tyto návrhy zaslány vydlužiteli na jeho kontaktní e-mailovou adresu včetně informace o výši RPSN, celkově splatné částky a výše jedné splátky. V případech, kdy se sešly nabídky od více zapůjčitelů nebo více nabídek od jednoho zapůjčitele, byly tyto nabídky zaslány vydlužiteli s pořadovým číslem tak, aby mohl reagovat na příslušnou nabídku. Vydlužitel měl 14 dní na reakci, zda se rozhodne využít některou z nabídek zapůjčitele. Pokud se nabídku rozhodl využít, tak byla dále uzavřena smlouva o poskytnutí p2p zápůjčky.

6. Žalobce byl do seznamu potenciálních zapůjčitelů, který vede společnost, zapsán na základě žádosti k 1. březnu 2018.10 Z dokumentu „Základní informace pro investice s p2p zápůjčkou skyloan“¹¹ vyplývá, že se společnost jako administrátor zavázala účastníku řízení podle smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky, v souladu se všeobecnými obchodními podmínkami a sazebníkem, poskytovat platební služby spočívající v provádění platebních transakcí, které se týkají participací na p2p zápůjčkách zprostředkovaných administrátorem. Ze smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky vyplývá, že společnost zajišťuje vydlužiteli i zapůjčiteli příležitost k uzavření smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky, a to prostřednictvím zprostředkování kontaktu společností s osobou vydlužitele a zapůjčitele.
7. Správní orgán v rámci šetření si výzvou č.j. 2020/147056/570 ze dne 11. 12. 2020 vyžádal od společnosti Lucrum předložení seznamu všech zákazníků, kterým poskytla platební služby v období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 a informace ve věci evidence realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 týkající se plátce a příjemce účastníka řízení. 20. Správní orgán analýzou předložených podkladů zjistil¹³, že v období od 27. 3. 2018 do 6. 3. 2020 společnost provedla soustavně 182 platebních transakcí 175 spotřebitelům o celkovém objemu 1 848 860 Kč, a to na základě pokynu účastníka řízení
8. Z evidence realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 dále vyplývá, že žalobce prostřednictvím společnosti Lucrum ze 182 soustavně provedených platebních transakcí zaslal dne 27. 3. 2018 jako prvnímu spotřebiteli, kterým byl pan M.Č., platbu ve výši 10 120 Kč, a jako poslednímu spotřebiteli, kterým byla paní L.M., dne 6. 3. 2020, zaslal prostřednictvím společnosti Lucrum platbu ve výši 11 020 Kč. 22. Společnost Lucrum na dotaz správního orgánu též sdělila, že v souvislosti s osobou účastníka řízení neposkytovala jiné platební služby, než platební služby související s plněním smluvních závazků plynoucích z uzavřených smluv o poskytnutí p2p zápůjček.¹⁶ 23. Správní orgán z konkrétního vzorku 20 smluv o poskytnutí p2p zápůjčky¹⁷, ve kterých je veden jako zapůjčitel účastník řízení, ověřil, že uzavřené smlouvy o zápůjčce byly uzavírány se spotřebiteli, když ve smlouvách o poskytnutí p2p zápůjčky byli vydlužitelé identifikováni jménem, příjmením a datem narozením.
9. Ze vzorku 20 smluv o poskytnutí p2p zápůjčky dále vyplývá, že společnost Lucrum jako administrátor p2p zápůjček si vyhradila možnost ponížít sjednanou částku zápůjčky, kterou společnosti Lucrum poukázal zapůjčitel na její bankovní účet, o provizi nebo odměnu od zapůjčitele a vydlužitele za zprostředkování a o poplatek za zpracování žádosti¹⁸, když po tomto odečtu byla zbývající částka sjednané zápůjčky společností Lucrum poukázána na účet vydlužitele. Žalobci náležel úrok, který byl individuálně sjednaný ve smlouvě o p2p zápůjčce.
10. Správní orgán v rozhodnutí věc právně kvalifikoval s odkazem na ust. § 157 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, podle kterého právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 7 neoprávněně poskytuje spotřebitelský úvěr. Podle ustanovení § 157 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebitelském úvěru za přestupek

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podle ustanovení § 157 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč. Správní orgán z evidence realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 týkající se plátce a příjemce žalobce identifikoval celkem 182 platebních transakcí o celkové objemu 1 848 860 Kč, které byly realizovány na základě pokynu žalobce na bankovní účty 175 osob, které společnost Lucrum evidovala jako osoby fyzické (identifikovala tyto osoby v evidenci jménem, příjmením, datem narození a adresou). Správní orgán těchto 175 fyzických osob na základě údajů v evidenci realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 ověřil ve veřejně dostupných evidencích a zjistil, že dle údajů uvedených ve veřejně dostupných evidencích nedisponovaly podnikatelským oprávněním anebo měly výkon podnikání (provozování živnosti) přerušen, a s účastníkem řízení tedy nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání, a proto správní orgán došel k závěru, že tyto osoby nepochybně vystupovaly v pozici spotřebitele. V jednotlivých smlouvách o poskytnutí p2p zápůjčky, které má správní orgán k dispozici, je vydlužitel identifikován jménem a příjmením, datem narození a adresou bydliště. V posuzovaném případě správní orgán zjistil, že žalobce jako zapůjčitel samostatně, vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost v období od 27. 3. 2018 do 6. 3. 2020 soustavně uzavíral smlouvy o peněžitě zápůjčce (smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky podle ustanovení § 2390 občanského zákoníku) s fyzickými osobami, které nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání a které byly ve smlouvách o poskytnutí p2p zápůjčky identifikovány jménem, příjmením, datem narození, trvalým bydlištěm, tedy se spotřebiteli ve smyslu ustanovení § 419 občanského zákoníku, a na základě takto uzavřených smluv těmto spotřebitelům poskytl s využitím poskytnutí příležitosti uzavřít smlouvu s těmito spotřebiteli a platebních služeb od společnosti Lucrum, peněžitě zápůjčky, za jejichž poskytnutí žalobci jako zapůjčiteli náležel zisk ve formě individuálně sjednaného úroku, který se pohyboval v rozmezí od 19,73 % do 64,74 %. Na základě výše uvedeného má správní orgán za prokázané, že žalobce byl podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku podnikatelem, protože vyvíjel vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost soustavnou podnikatelskou činnost, a proto smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky uzavřené s fyzickými osobami lze označit za spotřebitelské smlouvy, tj. konkrétně za smlouvy o spotřebitelském úvěru.

11. Peněžitá zápůjčka poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli je podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru spotřebitelským úvěrem. Poskytovat spotřebitelský úvěr jako podnikání pak mohou pouze osoby vyjmenované v ustanovení § 7 zákona o spotřebitelském úvěru, tedy v případě osob se sídlem v České republice s oprávněním uděleným Českou národní bankou, resp. zapsané do příslušného registru. Žalobce však v období od 27. 3. 2018 do 6. 3. 2020, kdy uzavřel se 175 spotřebiteli 182 spotřebitelských úvěrů prostřednictvím p2p platformy, tímto oprávněním nedisponoval; uvedenou činnost tedy vykonával v rozporu se zákonem o spotřebitelském úvěru, a tudíž má správní orgán za nesporné, že se dopustil přestupku stanoveného v ustanovení § 157 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru.

II. Žaloba

12. V úvodu žaloby popsal žalobce skutkové okolnosti případu.
13. První žalobní námitkou byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Shodně nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal v rozkladu. Žalobce uvádí, že se žalovaná nezabývala výkladem definičních znaků podnikatele, ačkoliv zapůjčuje svůj majetek (finanční

prostředky) jiným fyzickým osobám nepodnikatelům. Jedná se o správu vlastního majetku. Z toho účastník řízení vyvozuje, že nemohl poskytovat spotřebitelské úvěry. Správní orgán prvního stupně se nezajímal o možnost překročení limitu u pana L. P. a nikdy si nevyžádal žádné podklady. Žalovaná si z obchodního plánu společnosti Lucrum nahodile vybírá pasáže, aniž by jej posuzovala ve své celistvosti.

14. V druhém žalobním bodu žalobce namítal narušení legitimního očekávání žalobce, v tom smyslu, že obchodní plán společnosti Lucrum žalovaná schválila proto byl v dobré víře, že poskytování předmětné internetové platformy je v souladu se zákonem, nedostatečné vypořádání námítky vztahující se k legitimnímu očekávání napadeného rozhodnutí případ, na který žalovaný poukázal není přílehavý a neexistuje jednotná rozhodovací praxe a posléze, že žalovaná se nevypořádala z judikaturou na kterou žalobce odkazoval a která měla potvrzovat jeho výklad znaků podnikání.
15. Žalobce v třetím žalobním bodě namítal protiústavnost napadeného rozhodnutí (čl. 11 odst. 1 Listiny).
16. V čtvrtém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s výši uložené pokuty a považuje ji za likvidační a žádá soud o její snížení. V rámci této námítky žalobce vznesl i porušení zásady dvojího přičítání.
17. Ze všech popsanych důvodů navrhuje žalobkyně, aby soud zrušil napadená rozhodnutí. Případně aby upustil od uložené pokuty nebo tuto pokutu výrazně snížil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

18. Obecně žalovaná uvedla, že námítky uvedené v žalobě se z podstatné části shodují s námitkami uvedenými v rozkladu. Proto žalovaná při vypořádání žalobních námitek odkazuje především na rozhodnutí bankovní rady.
19. Soud by měl ze všech uvedených důvodů žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

20. Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, v níž převážně zopakoval argumenty již predestřené v žalobě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Soud předtím, než přistoupil k přezkumu žaloby dle žalobních bodů, z úřední povinnosti přihlédl k tomu, zda se po spáchání přestupku nezměnila právní úprava tak, že by byla pro žalobce příznivější. Taková situace nenastala, zákon o spotřebitelském úvěru byl s účinností k 1.1.2021 a k 30.9.2021 novelizován, porovnáním znění zákona účinného v době protiprávního jednání, tj. ve znění úpravy účinné do 31.12.2020 nedošlo k žádné změně relevantních ustanovení týkajících se projednávané věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Kromě toho soud přihlédl i k možnému promlčení odpovědnosti za přestupek. Vytýkané jednání se trvajícím přestupkem, proto lhůta pro zánik odpovědnosti začíná běžet až od okamžiku ukončení protiprávního stavu ke kterému docházelo podle zjištění správního orgánu 6.3.2020. Promlčecí doba dle § 30 přestupkového zákona ve spojení se speciálním ustanovením § 46e odst. 3 zákona o České národní bance přestupkového zákona by uplynula nejdříve ke dni 7.3.2025, proto k zániku odpovědnosti v projednávaném případě nedošlo.
24. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 7 neoprávněně poskytoval spotřebitelský úvěr. Správní orgán z evidence realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 týkající se plátce a příjemce žalobce identifikoval celkem 182 platebních transakcí o celkové objemu 1 848 860 Kč, které byly realizovány na základě pokynu žalobce na bankovní účty 175 osob, které společnost Lucrum evidovala jako osoby fyzické (identifikovala tyto osoby v evidenci jménem, příjmením, datem narození a adresou). Správní orgán těchto 175 fyzických osob na základě údajů v evidenci realizovaných platebních transakcí za období od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2020 ověřil ve veřejně dostupných evidencích a zjistil, že dle údajů uvedených ve veřejně dostupných evidencích nedisponovaly podnikatelským oprávněním anebo měly výkon podnikání (provozování živnosti) přerušen, a s účastníkem řízení tedy nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání, a proto správní orgán došel k závěru, že tyto osoby nepochybně vystupovaly v pozici spotřebitele. V jednotlivých smlouvách o poskytnutí p2p zápůjčky, které má správní orgán k dispozici, je vydlužitel identifikován jménem a příjmením, datem narozením a adresou bydliště. V posuzovaném případě správní orgán zjistil, že žalobce jako zapůjčitel samostatně, vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost v období od 27. 3. 2018 do 6. 3. 2020 soustavně uzavíral smlouvy o peněžité zápůjčce (smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky podle ustanovení § 2390 občanského zákoníku) s fyzickými osobami, které nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání a které byly ve smlouvách o poskytnutí p2p zápůjčky identifikovány jménem, příjmením, datem narození, trvalým bydlištěm, tedy se spotřebiteli ve smyslu ustanovení § 419 občanského zákoníku, a na základě takto uzavřených smluv těmito spotřebitelům poskytl s využitím poskytnutí příležitosti uzavřít smlouvu s těmito spotřebiteli a platebních služeb od společnosti Lucrum, peněžité zápůjčky, za jejichž poskytnutí žalobci jako zapůjčiteli náležel zisk ve formě individuálně sjednaného úroku, který se pohyboval v rozmezí od 19,73 % do 64,74 %. Na základě výše uvedeného má správní orgán za prokázané, že žalobce byl podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku podnikatelem, protože vyvíjel vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost soustavnou podnikatelskou činnost, a proto smlouvy o poskytnutí p2p zápůjčky uzavřené s fyzickými osobami lze označit za spotřebitelské smlouvy, tj. konkrétně za smlouvy o spotřebitelském úvěru.
25. Správní orgány skutková zjištění vyhodnotily tak, že peněžitá zápůjčka poskytovaná nebo zprostředkovaná spotřebiteli je dle správních orgánů dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru spotřebitelským úvěrem. Poskytovat spotřebitelský úvěr jako podnikání pak mohou pouze osoby vyjmenované v ustanovení § 7 zákona o spotřebitelském úvěru, tedy v případě osob se sídlem v České republice s oprávněním uděleným Českou národní bankou, resp. zapsané do příslušného registru. Žalobce však v období od 27. 3. 2018 do 6. 3. 2020, kdy uzavřel se 175 spotřebiteli 182 spotřebitelských úvěrů prostřednictvím p2p platformy, tímto oprávněním nedisponoval; uvedenou činnost tedy vykonával v rozporu se zákonem o spotřebitelském úvěru, a tudíž má správní orgán za nesporné, že se dopustil přestupku stanoveného v ustanovení § 157 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru.

26. Před přezkumem jednotlivých žalobních námitek soud předesílá, že žalobní námitky jsou z větší části shodné s rozkladovými námitkami proto soud považuje za nadbytečné, v těch případech přezkumu jednotlivých námitek, kdy se ztotožnil závěry žalované, v napadeném rozhodnutí pro účely rozsudku argumentaci žalovaného znovu opakovat, a z toho důvodu při vypořádání žalobních námitek uplatněných shodně i v rozkladu soud v těchto případech odkazuje na příslušné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
27. V případech, kdy žalobkyně nepředestře žádnou novou argumentaci a soud se ztotožní se závěry správních orgánů, není podle judikatury vadou, pokud soud v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu. Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené závěry a pouze žalobkyni poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na její námitky (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Soud proto v odůvodnění v případě shody odvolacích a žalobních námitek v případě, že přisvědčí závěrům žalovaného, odkáže na příslušnou část odůvodnění rozhodnutí žalovaného.
28. První žalobní námitkou byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Shodně nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal v rozkladu. Žalobce uvádí, že se žalovaná nezabývala výkladem definičních znaků podnikatele, ačkoliv žalobce tento nedostatek v rozkladu namítal. Žalobce už v rozkladu uvedl, že postupoval společnost Lucrum postupovala dle svého obchodního plánu, který přiložil k žádosti o vydání licence poskytovatele platebních služeb malého rozsahu. V tomto plánu podle svých slov na výslovnou žádost České národní banky doplnil pasáž o průběžném sledování, vyhodnocování a kontrole činnosti zapůjčitele v oblasti p2p zápůjček, a to za účelem zajištění nepřekročení prahu podnikatelské činnosti v této oblasti. V případě společnosti Lucrum pak nebyl limit popsáný v obchodním plánu překročen, a proto společnost není možno považovat za podnikatele a jím poskytnuté zápůjčky za spotřebitelské úvěry. Z toho žalobce vyvozuje, že ani on nemohl zprostředkovávat spotřebitelské úvěry. Správní orgán prvního stupně se nezajímal o možnost překročení limitu výslovně u žalobce a nikdy si v té souvislosti nevyžádal žádné podklady.
29. Soud neshledal námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za důvodnou. Jestliže žalobce nepřezkoumatelnost shledává v tom, že správní orgán prvního stupně nespécifikoval znaky podnikání které měl žalobce dle správního orgánu splňovat. Odkazuje soud na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bod 29, kde žalovaná odkázala na zákonnou definici podnikatele uvedenou v § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“) a na body 35 -37, v nichž podřadila činnost žalobce pod dané zákonné ustanovení a zabývala se dostatečně a přezkoumatelně posouzením, jak činnost žalobce naplňuje jednotlivé podmínky § 420 OZ. Bankovní rada rovněž shodnou námitku nepřezkoumatelnosti uplatněnou v rozkladu přezkoumala v bodu 15 a dostatečně a přezkoumatelně odůvodnila, proč žalobce naplňuje zákonnou podmínku podnikatele.
30. V odůvodnění žalované i bankovní rady je jednoznačně uvedeno, že žalobce vlastním jménem uzavíral smlouvy o zápůjčkách s jednotlivými spotřebiteli. Ze smluvního závazku nesl i odpovědnost, jelikož rozhodoval, zda konkrétnímu potenciálnímu vydlužiteli zápůjčku poskytne, nesl proto riziko toho, že některý z vydlužitelů zápůjčku nesplatí. Žalobce jednal při poskytování zápůjček samostatně, na vlastní účet a odpovědnost. Jednalo se činnost soustavnou, nikoli jednorázovou, což potvrzuje skutečnost, že poskytl v průběhu téměř dvouletého období celkově 182 zápůjček v celkové výši 1 848 860 Kč a z každé poskytnuté

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zápůjčky měl podle smlouvy o zápůjčce nárok na úhradu individuálně sjednaných úroků, které činily podle vzorku 20 uzavřených smluv o poskytnutí p2p zápůjček od 19,73 % do 64,74 %.

31. Podle ustanovení § 419 občanského zákoníku spotřebitelem je každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná.
32. Podle ustanovení § 420 občanského zákoníku kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.
33. Podle tohoto ustanovení ten, kdo „samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele“.
34. Žalobce před poskytnutím zápůjčky komplexně vyhodnocoval, zda poskytne vydlužiteli zápůjčku i riziko této zápůjčky.
35. Žalobní námitka vytýkající, že se správní orgány nezabývaly dalšími činnostmi žalobce, které „slouží jeho obživě“ je nedůvodná, nebo pro posouzení postavení podnikatele je relevantní samotná činnost poskytování zápůjček a žalobce neuvádí, jak by zjištění o vykonávání dalších jeho činností mělo vyloučit, že zápůjčky žalobce poskytuje podnikatelským způsobem, jak je podrobně odůvodněno v bodech 34-37 prvostupňového rozhodnutí.
36. Nelze přisvědčit ani žalobnímu tvrzení, že pan L.P. pouze spravoval vlastní majetek. V rámci této námitky žalobce odkázal na článek doc. Hulmáka v časopise Právník č.3, 2021, na str. 153-176, který se má zabývat rozlišením hranice mezi správou majetku a podnikáním. Pokud soud bude vycházet pouze z textu v žalobě citované části tohoto článku, dle poslední věty pod podnikání spadá činnost, kde je dán požadavek na určitou organizaci práce, „plánovanosti rozsahu činnosti, trvalosti“ a časové náročnosti takové organizace.
37. Ze skutkových zjištění správních orgánů nepochybně vyplývá, že tyto požadavky jsou v případě jednání žalobce naplněny. V průběhu necelých dvou let poskytl 182 spotřebitelských úvěrů. Podle čl. 3.2.4. obchodního plánu na základě každé žádosti o poskytnutí zápůjčky obdržel informace o požadované zápůjčce, potenciálním vydlužiteli a jeho schopnosti splácet úvěr, na základě toho posléze musel pan žalobce vyhodnotit, zda zápůjčku poskytne, v jaké výši, v jaké výši úroků, doby splácení, v jaké výši smluvního úroku. V případě uzavření smlouvy musel zajistit žalobce převod příslušné částky konkrétnímu vydlužiteli. Dále pak pan žalobce musel spravovat jednotlivé zápůjčky, tj. aby byly řádně spláceny, zda společnost Lucrum řádně převádí peněžní prostředky z jednotlivých splátek na účet žalobce, případně zda jsou případné pohledávky řádně vymáhány a jak úspěšně. Tato činnost v rozsahu 182 zápůjček nepochybně vyžadovala organizaci práce a plánování v značném rozsahu, z čehož vyplývá, že žalobce hranici správy vlastního majetku i podle článku doc. Hulmáka značně překročil. Soud konstatuje, že především jednání žalobce naplnilo zákonné znaky podnikání poskytování úvěrů spotřebitelům v takovém rozsahu je finančním produktem, který je a má být přísně regulován.
38. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná při posouzení činnosti žalobce nahodile vybírala jednotlivé pasáže z obchodního plánu a neposuzovala je jako celek, z výše uvedeného popisu činnosti žalobce vyplývá, že původ skutkových zjištění nepochází primárně z obchodního plánu, ale ten slouží pouze podpůrně, ale především z uzavřených smluv a dalších v správním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení soustředěných důkazů. Na obchodní plán poukazoval žalobce v průběhu řízení, s tím, že se dle plánu znaky podnikatele na žalobce nevztahují, a právě k těmto námitkám žalovaná v bodu 28 reagovala, tak, že z jednotlivých pasáží textu obchodního plánu vyplývá opak, a to naplnění znaku podnikatelské činnosti, nešlo tedy o nahodilý výběr ze strany žalované ale reakci na žalobcovi námitky.

39. V druhém žalobním bodu žalobce namítal narušení legitimního očekávání žalobce, v tom smyslu, že obchodní plán žalovaná schválila proto byl v dobré víře, že poskytování zápůjček prostřednictvím internetové platformy společnosti Lucrum je v souladu se zákonem, nedostatečné vypořádání námítky vztahující se k legitimnímu očekávání v bodu 28 napadeného rozhodnutí případ, na který žalovaný poukázal není přiléhavý a neexistuje jednotná rozhodovací praxe a posléze, že žalovaná se nevypořádala z judikaturou na kterou žalobce odkazoval a která měla potvrzovat jeho výklad znaků podnikání.
40. Zásada legitimního očekávání je definována v § 2 odst. 4 SŘ následovně: „*Správní orgán dbá, aby (...) při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Tato zásada patří k tradičním institutům správního práva. Doktrína charakterizuje tuto zásadu jako zásadu formální spravedlnosti, kdy sice každý případ má individuální charakter, ale všechny případy navzájem disponují určitými styčnými body a v těchto případech je správní orgán povinen rozhodovat obdobně nebo stejně. Dále zásada legitimního očekávání plní funkci určité brzdy proti zneužívání institutu správního uvážení, kdy je správním orgánům ponechána určitá svoboda rozhodování v kontextu konkrétních skutečností[4]. Doktrína také zdůrazňuje povinnost správních úřadů sledovat vlastní rozhodovací praxi za účelem předcházení rozhodování v obdobných věcech odlišně[5].
41. Problematicke zásady legitimního očekávání se opakovaně vyjádřil i NSS. Primárně NSS v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 Ads 88/2006 ze dne 21. 7. 2009 uvedl, že zásada legitimního očekávání musí být založena na dlouhodobé rozhodovací praxi správního orgánu; dále, legitimní očekávání účastníka řízení se musí týkat pouze legálního postupu správního orgánu; v totožném rozsudku NSS mimo jiné uvedl, že právě rozpor rozhodovací praxe správního orgánu se zásadou legality je důvodem pro změnu rozhodovací praxe a neaplikování zásady legitimního očekávání. Ve své rozhodovací praxi NSS také zaujal stanovisko k možnosti posilování legitimního očekávání účastníků řízení prostřednictvím vydávání stanovisek a metodik správními orgány; v této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek sp. zn. 3 As 62/2014 ze dne 26. 11. 2014.
42. Vzhledem ke skutečnosti, že zásada legitimního očekávání je těsně spjata s problematikou rozhodovací praxe správního orgánu, zabýval se v minulosti NSS i problematikou změny rozhodovací praxe správního orgánu v kontextu zásady legitimního očekávání. V této souvislosti dospěl NSS k závěru, že správní orgány jsou oprávněny měnit svoji rozhodovací praxi a tím prolamovat zásadu legitimního očekávání. Např. v rozsudku sp. zn. 9 As 4/2014 ze dne 17. 4. 2014 NSS uvedl, že změna rozhodovací praxe je možná v případě, kdy dojde: (i) ke změně dotčeného právního předpisu, (ii) změně právních předpisů souvisejících s právním předpisem, podle kterého správní orgán rozhoduje nebo (iii) změna rozhodných skutečností souvisejících s dotčeným předpisem. Dále, v rozsudku sp. zn. 1 Afs 50/2009 ze dne 16. 3. 2010 NSS uvedl, že změna rozhodovací praxe správních orgánů nebo soudů je možná, pokud dosavadní rozhodovací praxe byla v rozporu s právními předpisy. V případě změny rozhodovací praxe správních orgánů lze také analogicky odkázat na usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 4 Ads 77/2007 ze dne 4. 5. 2010, ve kterém NSS uvedl, že změna rozhodovací

- praxe je možná v případě, že se ve vztahu k interpretaci právního předpisu nabízí nová alternativa, jejíž přesvědčivost je silnější než dosud užívaná interpretace příslušného předpisu.
43. Z uvedeného lze uzavřít, že zásada legitimního očekávání však není absolutní a je vhodné upozornit na skutečnost, že např. při ukládání sankce může být převážena zásadou legality nebo zásadou účelnosti sankce – viz rozsudek NSS sp. zn. 6 Ads 84/2012 ze dne 12. 12. 2012.
44. Žalobce na jedné straně tvrdí, že rozhodovací praxe není ve skutkovém půdorysu žalobcovy věci vytvořena a na druhé straně tvrdí své legitimní očekávání, přičemž jak je výše vysvětleno legitimní očekávání lze založit až na základě vytvořené rozhodovací praxe, kdy účastník oprávněně předpokládá, že jeho věc bude řešena shodně.
45. Podle další z žalobcových námitek své legitimní očekávání žalobce založil na jednání s žalovanou a své domněnce, že když na základě výzvy žalované doplnil do svého obchodního plánu společnosti Lucrum čl. 3.2.3.1. měla to být záruka, že „nebude na straně zapůjčitele vystupovat podnikatel.“. S touto námitkou shodně uplatněnou v řízení před správním orgánem prvního stupně se tento vypořádal v bodech 12–22 prvostupňového rozhodnutí, na které soud odkazuje a ztotožňuje se s posouzením námítky tak, jak jej provedl správní orgán.
46. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na svou rozhodovací praxi ve shodném skutkovém a právním půdorysu uveřejněnou na jejich webových stránkách (s uvedením konkrétně specifikovaných rozhodnutí), s tím, že i v žalobcově případě rozhodla dle této rozhodovací praxe. Žalobce v následné replice uvedenou skutečnost nijak nezpochybnil ale uvedl, že to byla žalovaná, která jej měla na tato rozhodnutí upozornit, když po úpravě obchodního plánu „shledala jeho postup za správný, resp. ochranný mechanismus k zamezení zastřenému poskytování spotřebitelských úvěrů za dostačující.
47. Z uvedeného soudu vyplývá, že žalobce nepopřel, že žalovaná vydala rozhodnutí v souladu se svou rozhodovací praxí, ačkoliv původně tvrdil, že žádná praxe v obdobné věci není. Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobce, že je to žalovaná, která jej měla na v době ukončení protiprávní činnosti zavedenou praxi upozorňovat, taková povinnost ji z žádného předpisu nevyplývá, žalobce jakožto podnikatel v daném oboru si měl své povinnosti dle příslušných zákonů ověřit ze znění zákona (zejména §§ 419 a 420 OZ) a popřípadě z rozhodovací praxe žalované zveřejněné na jejich webových stránkách.
48. Soud z uvedených důvodů nepřisvědčil námitce porušení legitimního očekávání.
49. Žalobce v třetím žalobním bodu namítal protiústavnost napadeného rozhodnutí, neboť zasahuje jeho práva vlastnit majetek chráněného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
50. Soud nepovažuje námitku za důvodnou, správní orgány nijak nezpochybňují ani nezabraňují svými rozhodnutími právo a možnost žalobce vlastnit majetek dle čl. 11 odst. 1 Listiny však toto právo může být zákonem omezeno, jak se tomu stalo i v projednávaném případě, kdy žalobce, pokud se rozhodl podnikat v popsáném rozsahu, byl povinen disponovat zákonem požadovaným oprávněním. V projednávaném případě se nejednalo o správu vlastního majetku ale poskytování spotřebitelského úvěru, a to vzhledem k naplnění všech znaků podnikání dle § 420 OZ.
51. V pátém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s výši uložené pokuty a považuje ji za nepřiměřenou, likvidační a žádá soud o její snížení. V rámci této námítky žalobce vznesl i porušení zásady dvojího přičítání. Žalovaná se s námitkami proti výši pokuty nevypořádala.

52. Soud dospěl k závěru, že ke dvojímu přičítání nemohlo dojít. Zákonným znakem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 157 odst. 1 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru, kterého se žalobce svým jednáním dopustil, není doba, po kterou má protiprávní jednání trvat. Skutková podstata je definována obecně a neobsahuje žádnou základní a kvalifikovanou skutkovou podstatu, která by ji odlišovala, pokud jde o dobu trvání nutnou k jejímu naplnění. K porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedošlo.
53. Nepřiměřenost pokuty soud neshledal a jelikož shodná námitka byla uplatněna v rozkladu, přezkoumal soud vypořádání se s touto námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí a shledal, že v bodech 83-95 prvostupňový správní orgán se dostatečně zabýval přiměřeností pokuty a přezkumem možného likvidačního účinku pokuty a soud s jeho posouzením souhlasí, neboť v něm dostatečně popsáno, jako posoudil povahu, závažnost přestupku včetně objektu přestupku, způsobu jeho spáchání a jeho následku, správní orgán hodnotil, přitěžující i polehčující okolnosti a zvažoval výši pokuty i s ohledem k jejím účinkům a uložila pokutu ve výši 100 000 Kč za přestupek jehož horní hranicí je 20 mil. Kč, tedy v rámci zákonného rozpětí lze shledat, že uložil pokutu velmi mírnou, proto nelze dospět k závěru, že by se jednalo o pokutu nepřiměřenou.
54. Výše pokuty je výsledkem správního uvážení. Pro následný soudní přezkum je klíčové, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši a aby výše pokuty vyhověla podmínce přiměřenosti (kupř. rozsudky NSS č. j. 8 As 5/2005-53 z 29. 6. 2005 nebo č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008). Tedy je nutné, aby správní orgány uložily pokutu v rámci zákonného rozpětí, a při stanovení výše trestu musí být odůvodněna závažnost správních deliktů, okolnosti, za nichž byly delikty spáchány, a bylo přihlédnuto k možným polehčujícím/přitěžujícím okolnostem a k míře přiměřenosti uložené pokuty. Protože dle rozsudku č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008 je „[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“). Pokud správní orgán pouze vyjmenuje polehčující a přitěžující kritéria, aniž by bylo zřejmé, jak se tato kritéria promítla do výše pokuty je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
55. Pokud jde o námitku likvidačního účinku pokuty z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.“ [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)].
56. Žalobce přiznává, že k svému tvrzení nepředložil žádný důkaz, ale má zato, že si jej měla obstarat žalovaná (i bez součinností s žalobcem) nebo žalobce k jeho předložení vyzvat.
57. Správní orgán prvního stupně se ve správním řízení zaobíral majetkovými poměry žalobce, a ze skutečnosti, že žalobce během necelých dvou let poskytl úvěry v celkovém objemu 1 848 860 Kč a s úrokem až 64,74 % , soudu se proto nejvíce majetkové poměry žalobce za

natolik nedostatečné, aby bylo možno uvažovat o likvidačním účinku zaplacení pokuty ve výši 100 000 Kč. V každém případě žalobce své majetkové poměry nijak nedoložil.

58. Správní orgán na základě toho dospěl oprávněně k závěru, že s ohledem na generální prevenci, jejímž cílem je v daném případě ochránit spotřebitele právě před nezákonným a neodborným jednáním subjektů zprostředkovávajících či poskytujících spotřebitelské úvěry, o nutnosti uložit účastníku řízení za vytýkaná jednání peněžitou sankci, tak aby dal účastníkům trhu na vědomí, že vytýkaná jednání považuje za závažné porušení zákona o spotřebitelském úvěru, která musí být trestána. S ohledem na všechny zmiňované okolnosti a rozsah protiprávního jednání, považuje soud pokutu ve výši 100 000 Kč, uloženou při samé dolní hranici za přiměřenou nikoliv za likvidační.
59. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-113, je správní orgán povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Ze zjištění majetkových poměrů provedených samotnou inspekci je zřejmé, že uložená pokuta nemůže být žalobce likvidační.
60. Judikatura správních soudů je nastavena tak, že pokud údaje z daňových přiznání netvoří dostatečně úplný obraz majetkové situace obviněného, jenž je nezbytný pro posouzení toho, nakolik by pro něj bylo uhrazení pokuty likvidační, jde to k tíži obviněného. Z předložených dokumentů musí být zřejmá hodnota aktiv (nemovitého a movitého majetku, zůstatků na účtech, pohledávek) ani pasiv (závazků) a samozřejmě ani likvidita majetku. Tyto okolnosti jsou přitom zásadní pro posouzení schopnosti obviněného uhradit pokutu okamžitě, případně obstatat si na to prostředky prodejem svého majetku nebo úvěrem od třetí osoby.
61. Likvidačním následkem uložené pokuty se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 1 As 9/2008-133 z 20. 4. 2010 a v bodě 38 vyložil, že bude záležet především na obviněném, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační účinky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak neučiní, a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si může zjistit bez součinnosti obviněného (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu. Také komentářová literatura dospívá k jednoznačnému závěru, že *„pokud je pachatel v řízení o přestupku či soudním řízení pasivní a nijak nedokládá své majetkové poměry, které mají svědčit o zjevné nepřiměřenosti, případně likvidačním charakteru správního trestu, nebude na takové skutečnosti brán zřetel“* [Bohadlo, D. – Brož, J. – Kadečka, S. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2018. Komentář k § 37 písm. f)]. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-113, je správní orgán povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nicméně zákon ani judikatura nehovoří o povinnosti majetkové poměry pachatele aktivně vyhledávat. Zároveň podle tohoto usnesení správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

62. Vše svědčící ve prospěch žalobce je nutné doložit ve správním řízení, soud má pak již omezené možnosti pokutu snížit viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 63/2019–33 ze dne 7. 11. 2019), podle níž „[p]ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a sankce tedy byla zjevně nepřiměřená.“
63. Žalobce žádné konkrétní skutečnosti mající doložit likvidační účinek uložené pokuty, jak sám v žalobě uvedl, netvrdil a nedoložil, proto ve světle dosavadní judikatury správních soudů správní orgán prvního stupně oprávněně vycházel z údajů zjištěných ve správním řízení a nebyl povinen majetkové poměry žalobce aktivně vyhledávat.
64. Zdejší soud tedy v diskreci žalované o výši pokuty žádnou okolnost svědčící o zneužití či překročení mezí správního uvážení neshledal. Žalobce ostatně nad rámec výše uvedeného netvrdil jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Neuplatnil žádnou bližší argumentaci, proč se mu jeví závěry žalované při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií excesivními.
65. Soud tedy neshledal důvodnou ani námitku, kterou žalobce brojil proti tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty.
66. Se zřetelem k výše uvedeným judikатурním závěrům pak nemohl vyhovět ani návrhu žalobkyně na moderaci uložené pokuty, neboť nebyla naplněna podmínka zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
68. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.